

Arrest

nr. 303 415 van 19 maart 2024
in de zaken RvV X / II en RvV X/ II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de twee verzoekschriften die X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 17 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 22 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dient verzoeker twee verzoekschriften in.

Een eerste verzoekschrift is gekend onder het rolnummer X en werd op 24 juli 2023 ingediend door advocaat D. Dagyan. Een tweede verzoekschrift is gekend onder rolnummer 298 866 en werd eveneens op 24 juli 2023 ingediend maar dan door advocaat T. Moskofidis.

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden de beroepen nr. 297 692 en nr. 298 866 van rechtswege gevoegd.

Artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften. Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Ter terechtzitting wordt op voormeld artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet gewezen.

Ter terechtzitting wordt meegedeeld dat de zaak verder behandeld zal worden door advocaat T. Moskofidis en dat advocaat D. Dagaran afstand doet van het beroep.

Gelet op het voorgaande zal de Raad oordelen op grond van het verzoekschrift gekend onder rolnummer 298 866 en wordt verzoeker geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 297 692.

2. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 17 januari 2022.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) hoorde verzoeker op 24 mei 2023. Hij werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en zijn advocaat was aanwezig.

Op 22 juni 2023 bracht de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker ter kennis. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun van origine te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren in Kuz Bahar, gelegen in het district Khogyani van de provincie Nangarhar, waar u tot 2013 ongeveer bleef. Op basis van het leeftijdsonderzoek dat u onderging in België bent u geboren in 2004. U ging naar school tot de achtste graad. Uw vader werkte eerst voor de politie en later voor de grenspolitie.

Een periode voor uw vertrek uit Afghanistan, riepen de taliban via de imam in de moskee iedereen van uw dorp op om te stoppen voor de overheid te werken. Anderhalve maand later sprak de imam uw vader persoonlijk aan met dezelfde boodschap. Uw vader gaf er geen gehoor aan.

Twintig dagen tot een maand later gaf een onbekende man een brief aan uw zus zeggende dat het een trouwuitnodiging was. Ze gaf de brief aan uw moeder. U noch uw moeder begrepen wat erin stond. Uw maternale nonkel, K. (...), ging ermee naar de malik die de brief voorlas. In de brief stond dat uw vader, S. R. (...), moest stoppen met bij de overheid te werken. Als hij dit niet deed, zouden hij en zijn familie gedood worden.

Drie weken na de brief kwam uw vader thuis van zijn werk. Hij wilde niet stoppen met zijn beroep. Hij bleef thuis voor twee nachten. Dan keerde hij terug naar zijn werkplaats. Daar werd hij na één of twee dagen gedood in een gevecht met de taliban. De taliban schoten alle grensagenten dood bij de controlepost en verbrandden de post en de lijken. Ze werden enkele dagen later gevonden door militairen.

Uw vaders lijk werd naar huis gestuurd. Achttien of negentien dagen voor uw vertrek uit Afghanistan hielden jullie een begrafenis. De taliban riepen op dat iedereen die bij het begraafgebed was of het leidde, problemen zou krijgen. Uiteindelijk verliet u Afghanistan twintig dagen na de dood van uw vader.

Omwille van bovenstaande redenen ontvluchtte u Afghanistan. U kwam aan in België op 15 januari 2022 en diende op 17 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ): de taskara van uw vader, uw vaders punten van de twaalfde graad, uw vaders badge en bankkaarten, zijn militair boekje en drie certificaten samen met twee foto's. Tijdens het

persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) legde u de volgende documenten neer: uw taskara, een brief omtrent uw vaders erfenis, familiefoto's en foto's van uw vaders graf.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Hoewel u bij aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn, bleek uit de resultaten van een medisch onderzoek ter bepaling van uw leeftijd dat u in werkelijkheid ouder bent dan 18 jaar. Bijgevolg kunnen er op basis van uw leeftijd geen bijzondere steunmaatregelen worden toegekend.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat uw vader bij de grenspolitie werkte (CGVS, p.22). Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Voorafgaand dient opgemerkt te worden dat u zich op de DVZ aanvankelijk voordeed als een minderjarige. U verklaarde zelf 16 jaar te zijn (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming, d.d. 17/01/2022). Er werd een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 01/02/2022, waaruit bleek dat uw leeftijd werd bepaald op 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, en u dus niet kan worden beschouwd als minderjarige. Gevraagd naar uw leeftijd, stelt u dat u geboren bent in de achtste maand van 1384 volgens de Afghaanse kalender (CGVS, p.3). Dit komt overeen met de periode van oktober tot november 2005 (zie administratief dossier, blauwe map). Dit maakt u op het moment van het persoonlijk onderhoud 17 jaar oud, hoewel u volgens het leeftijdsonderzoek minstens 18 jaar oud zou moeten geweest zijn op 01/02/2022 (zie boven). Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij van bij aanvang en tijdens de procedure waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit. Het feit dat u intentioneel geprobeerd hebt om de Belgische asielinstanties te misleiden doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan het beroep van uw vader bij de grenspolitie. Hieruit volgt dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtmotief dat uit zijn beroep voort vloeit.

Ten eerste, hebt u een uiterst beperkte kennis omtrent het beroep van uw vader, genaamd S. R. (...). U vertelt dat hij gedurende drie en een half jaar tot vier jaren werkzaam was bij de politie en daarna overstapte naar de grenspolitie, waar hij 13,5 tot 14 jaren werkte (CGVS, p.7). Uw kennis omtrent zijn periode bij de politie is uiterst beperkt. U weet niet hoe hij de functie kreeg, waar hij was gestationeerd, of hij gewond raakte (CGVS, p.7). U geeft toe dat u niets weet over zijn periode als politieagent, aangezien u niet geboren was (CGVS, p.7).

Gevraagd wanneer uw vader startte bij de grenspolitie, antwoordt u in het jaar 1387 (CGVS, p.8). U legt echter een certificaat voor waarbij uw vader een opleiding kreeg voor Border Police bij de National Police Training Center van 1383/9/1 tot 1383/11/22 (zie administratief dossier, groene map). Gevraagd naar de tegenstrijdigheid omtrent deze jaartallen, antwoordt u dat u zich zal vergist hebben en dat u dacht dat hij begon in de vierde maand van 1383 bij de grenspolitie. Dan verandert u uw antwoord: "Of toch niet. Hij werkte bij politie en in 1387 begon hij bij de grenspolitie. En dan in 1387 is hij van de politie naar grenspolitie gegaan. In begin 1387." (CGVS, p.21) U kan met andere woorden niet het verschil tussen uw verklaring en de informatie op het certificaat verklaren, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen uitholt.

Verder stelt u dat uw vader in de vierde compagnie en achtste bataljon zat bij de grenspolitie (CGVS, p.7). Het militair boekje dat u voorlegt geeft echter aan dat uw vader in de tweede compagnie en vijfde bataljon zat (zie administratief dossier, groene map). Gevraagd naar deze discrepantie, antwoordt u dat de informatie in

het boekje betrekking heeft op uw vaders periode bij de politie (CGVS, p.21). Uit de informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan kopieën werden toegevoegd aan het administratief dossier (zie administratief dossier, blauwe map, documenten 3 en 4), blijkt echter dat noch de Afghaanse politie noch de grenspolitie zijn opgedeeld in compagnies.

Gevraagd hoe u op de hoogte bent van zijn compagnie en bataljon, stelt u dat als hij soms in het dorp was, dat u het hem vroeg en hij vertelde het zelf (CGVS, p.8). Dit is frappant aangezien u later stelt dat uw vader niets over zijn werk vertelde, ook niet telefonisch (CGVS, p.12.) Verder is het ook opmerkelijk dat u zijn compagnie en bataljon kan specificeren, maar nooit verhalen of incidenten met betrekking tot zijn werk heeft gehoord (CGVS, p.9).

Voorts, beschrijft u zijn taken bij de grenspolitie als beschermer van de controlepost in het Pachieragam district in de provincie Nangarhar, wat wel erg vaag en algemeen genoemd kan worden (CGVS, p.7-8). Aangemoedigd om verhalen te vertellen over uw vaders tewerkstelling, komt u niet verder dan te vertellen over wanneer hij en zijn collega's vrijaf hadden en met de auto naar een natuurgebied gingen om te ontspannen, dansen en plezier te maken (CGVS, p.9). Dit heeft echter weinig met zijn werk en functie te maken. Gevraagd of uw vader ooit vertelde over gevechten die uitbraken bij de post, antwoordt u dat hij dergelijke zaken niet heeft verteld (CGVS, p.8). Later opnieuw gevraagd naar verhalen, stelt u dat de controlepost regelmatig werd aangevallen door de taliban, waarbij één of twee personen soms gewond raakten (CGVS, p.9). Geconfronteerd waarom u dit niet antwoordde op de eerdere vraag, stelt u dat u het niet zo begrepen had, maar dat er op de post wel gevochten werd (CGVS, p.9). Dit is weinig consistent, wat uw geloofwaardigheid niet ten goede komt. Verder, kan u ook geen incident of gevecht toelichten. U stelt enkel dat u hoorde dat er controleposten in Pachieragam werden aangevallen (CGVS, p.9). U hoorde het niet rechte reeks van uw vader, aangezien hij het jullie niet wenste te vertellen en zo vermeed jullie gezinsleden angstig te maken (CGVS, p.9). Dit klaart echter niet uit om welke reden u niet meer zou weten over dergelijke incidenten. Indien uw vader daadwerkelijk werkzaam was in een controlepost die regelmatig werd aangevallen, kan verwacht worden dat uw familie zich toch meer zou informeren over wat daar toen gebeurde, al dan niet bij uw vader zelf. Dat uw vader dit u niet vertelde om jullie niet angstig te maken (zie boven), kan hiervoor geen uitklaring zijn, gezien jullie ook zonder dat hij dit zelf vertelde, op de hoogte kwamen van deze incidenten.

Ook uw verklaringen over hoe de dorpingen wisten dat uw vader bij de grenspolitie werkte en over op welke manier u reageerde toen u naar zijn werk gevraagd werd, kunnen niet overtuigen. Zo weet u bijvoorbeeld niet sinds wanneer de dorpingen hiervan op de hoogte waren (CGVS, p. 10). Ook uw verklaringen over hoe dit bekend raakte in het dorp, blijven bijzonder vaag en summier. Hierover geraakt u immers niet verder dan te stellen dat er ook andere mensen waren die in Kaga werkten en dat men dit via hen te weten kwam (CGVS, p. 10). U werd ooit aangesproken door een dorping die vroeg wat uw vader deed en waar. U verzon spontaan een verhaal dat hij op de bazaar van Kaga, ook wel Khogyani genoemd, telefoons kocht en verkocht, aangezien u op de hoogte was van de problemen die mensen van de overheid zouden krijgen omwille van hun beroep (CGVS, p.10-12). U keerde hierna huiswaarts en vertelde het tegen uw moeder en broers en zussen (CGVS, p.10-12). Het is weinig aannemelijk en treffend dat u dit deed op eigen initiatief en dat uw ouders u niet hebben gevraagd om te zwijgen over zijn beroep (CGVS, p.12).

Ook wat betreft uw problemen die voortvloeien uit zijn beroep, overtuigen uw verklaringen niet.

U schetst een praktijk uitgevoerd door de taliban in uw dorp, waarbij de taliban eerst een algemene oproeping deden in dorp via de imam dat alle overheidsmedewerkers stoppen met hun beroep uit te oefenen (CGVS, p. 13-14). Daarna spreekt de imam persoonlijk overheidsmedewerkers aan. Hierna volgt er een brief waarin de overheidsmedewerker en zijn familie met de dood worden bedreigd (CGVS, p.13-14). U kan echter geenszins aangeven hoe u weet dat dit daadwerkelijk de gangbare praktijk zou zijn van de taliban. Hiernaar gevraagd, spreekt u immers enkel over hoe de taliban bij de bedreiging van uw vader eerst de imam aanspraken en een boodschap achterlieten (CGVS, p. 13).

Voor een eerste keer gevraagd wanneer de algemene oproeping door de imam plaats vond, antwoordt u twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.13). Even later in het gehoor werd u bevraagd over de tijdslijn van enkele incidenten voor uw vertrek, zijnde de algemene oproeping, het gesprek van uw vader met de imam en de ontvangen dreigbrief tegenover uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.16). Volgens uw verklaringen gebeurden deze incidenten in een periode van ongeveer drie maanden. Geconfronteerd met het feit dat u eerder in onderhoud zei dat het ging over een periode van twee jaar tussen het begin van uw problemen, zijnde de algemene oproeping, en uw vertrek uit Afghanistan, stelt u dat u bedoelde dat de algemene oproeping van de imam twee jaar geleden van de dag van het onderhoud plaatsvond (CGVS, p.16). Deze verklaringen zijn niet eensluidend te noemen.

Ongeveer anderhalve maand na de algemene oproeping tot stoppen met werken voor de overheid door de imam, had uw vader een gesprek met de imam met dezelfde boodschap (CGVS, p.15). Na dit gesprek nam uw familie amper voorzorgsmaatregelen. Jullie gingen enkel vaker naar het huis van uw maternale oom, één dorp verder (CGVS, p.16). Ook vroegen jullie geen hulp (CGVS, p.16). Indien jullie echter daadwerkelijk schrik hadden voor problemen met de taliban, wat ook blijkt uit uw verklaringen (CGVS, p. 16), kan verwacht worden dat jullie meer zouden ondernemen om jullie veiligheid te garanderen. U verklaart hierover dat uw vader dat niet wilde, omdat de dorpelingen over jullie zouden roddelen (CGVS, p. 16). Het kan echter niet overtuigen dat dit zwaarder zou doorwegen, dan het gevaar dat jullie konden lopen door de bedreigingen van de taliban.

Twintig dagen tot één maand na het gesprek kregen jullie een dreigbrief (CGVS, p.15-16). Drie weken later kwam uw vader thuis voor twee nachten. Hierbij is het ook weinig aannemelijk dat uw familie uw vader niet heeft ingelicht omtrent de dreigbrief voordat hij naar huis kwam (CGVS, p.17). Er kan verwacht worden dat jullie uw vader op de hoogte zouden gesteld hebben van het risico dat hij liep met zijn terugkeer naar het dorp. Meer nog, uw vader nam bij zijn aankomst thuis de dreigbrief niet serieus (CGVS, p.17).

Vervolgens lieten jullie de brief voorlezen door de malik, maar jullie vroegen geen advies aan hem (CGVS, p.17). Dit is allerm minst aannemelijk. Uw vader verbleef overigens in jullie huis tijdens die twee nachten, waar de taliban hem makkelijker zouden kunnen vinden, in plaats van naar het huis van uw maternale nonkel of een andere plek te gaan als voorzorgsmaatregel. Dit is opnieuw niet aannemelijk in het licht van bovenstaande bedreigingen. U verklaart hierover dat uw vader angstig was wegens de dreigbrief, maar dat hij niet bereid was om zijn job te stoppen (CGVS, p.19). Deze uitleg overtuigt niet. Bovendien gaat u door hier te verklaren dat uw vader schrik had omwille van de dreigbrief, in tegen uw voorgaande verklaringen, waarin u stelde dat uw vader de brief niet serieus nam (zie boven).

Voor een eerste keer gevraagd of u op de hoogte was van mensen naar wie dergelijke dreigbrieven werden gestuurd, antwoordt u ontkennend (CGVS, p.13). Later vertelt u over de buurlingen die eveneens bij de overheid werkte, en ook een brief kreeg en gedood werd op zijn plaats van tewerkstelling (CGVS, p.18). Deze tegenstrijdigheid is opnieuw nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het is verder treffend dat zowel uw vader als uw buurlingen gedood zijn op hun plaatsen van tewerkstelling en niet in het dorp (CGVS, p.18-19), terwijl hun bedreigingen afkomstig waren van de plaatselijk talibanleden. Hierdoor kan niet zomaar aangenomen worden dat hun dood het gevolg was van deze bedreigingen.

Uw vader bleef thuis voor twee nachten en één of twee dagen nadat hij terug gekeerd was naar zijn controlepost in Pachieragam, werd hij gedood door een talibanaanval (CGVS, p.17). De taliban verbrandden de post en de gedode grenspolitieagenten (CGVS, p.19). Uw vaders lijk werd uiteindelijk naar huis teruggezonden. Het is bovendien bijzonder frappant dat u op de DVZ met geen woord repte over deze bedreigingen door de taliban in het kader van de begrafenis van uw vader (Vragenlijst CGVS, vraag 5), hoewel u daar duidelijk gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst.

Verder, zijn er vier of vijf maanden verstreken tussen de algemene oproeping van de taliban via de imam en uw vertrek uit Afghanistan, waarin u en uw andere familieleden overigens geen problemen hadden met de taliban (CGVS, p. 11, 16 en 20). Uw familie is eveneens niet meer lastig gevallen door de taliban na de dood van uw vader (CGVS, p.20). Daarenboven bent u zelf nooit persoonlijk aangesproken door de taliban, niet tijdens uw vaders bedreigingen of na zijn dood (CGVS, p. 11 en 16). U bent enkel in een dreigbrief vernoemd als familielid van uw vader die bij de overheid werkte. Aan de brief is echter geen gevolg gegeven en de familieleden van andere exoverheidsmedewerkers in uw dorp hebben ook geen problemen gekend voor zover u op de hoogte bent (CGVS, p.18-19). Het is allerm minst aannemelijk dat de taliban uw familie niet hebben lastig gevallen, in het licht van de ernst van de bedreigingen die u schetst. Temeer gezien uit uw verklaringen blijkt dat de hele familie door de taliban bedreigd werd (CGVS, p. 14).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw vluchtmotieven.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

De certificaten van uw vader werden reeds hierboven besproken. De certificaten, badge, bankkaarten en het militair boekje volstaan verder niet op zichzelf om de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw vaders beroep te herstellen. Over al deze documenten dient verder opgemerkt te worden dat inzake kopieën van documenten de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Uit deze documenten kan

bovendien niets worden afgeleid over de voorgehouden problemen die uw vader of zijn familie zouden meegemaakt hebben in verband met deze job.

De taskara's van u en uw vader, de foto's van uw vader en uw familie en de brief omtrent uw vaders erfenis geven hoogstens een indicatie van jullie identiteit, herkomst en familiebanden. Deze elementen worden hier niet betwist. De voorgehouden problemen kunnen er tevens niet uit worden afgeleid. Verder hebben privéfoto's geen bewijswaarde, omdat fotomateriaal gemanipuleerd kan worden. Ook het document omtrent de erfenis van uw vader, kan niet volstaan om de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vervolgingsfeiten te herstellen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen

reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban

voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een

deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Uw eigen verklaringen hieromtrent kunnen geenszins volstaan. U haalt immers ook zelf heel hypothetisch aan dat u bij terugkeer “misschien” vervolgd zou kunnen worden omdat u daar “misschien” beschouwd zou worden als ongelovige (CGVS, p. 22). U concretiseert deze vrees dan ook op geen enkele wijze. Bovendien haalt u zelf aan dat u nog steeds gelovig bent (CGVS, p. 22).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker enkel de bestreden beslissing toe.

Op 16 februari 2024 bracht de commissaris-generaal met een aanvullende nota de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA rapport “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- het EUAA rapport “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- het EUAA-rapport “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- het EASO-rapport “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- het EUAA-rapport “Afghanistan – Country focus” van december 2023;
- het EUAA-rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- het EASO-rapport “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- het EUAA-rapport “Afghanistan: Targeting of Individuals” van augustus 2022;
- UNAMA rapport “impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan” van juni 2023;
- de COI Focus “Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername van de Taliban” van 14 december 2023.

Verzoeker legde geen aanvullende nota neer.

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn

bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, derde lid van de Richtlijn 2013/32/EU.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verzoeker voert de schending aan van de volgende bepalingen:

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Geneve tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

§ 2.

Daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève moeten :

- a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;*
- b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).*

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van :

- a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;*
- b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;*
- c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;*
- d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;*
- e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;*
- f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.*

§ 3.

Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.

§ 4.

Bij de beoordeling van de gronden van vervolging moet rekening worden gehouden met volgende elementen :

- a) het begrip "ras" omvat onder meer de aspecten huidskleur, afkomst of het behoren tot een bepaalde etnische groep;*
- b) het begrip "godsdienst" omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald;*
- c) het begrip "nationaliteit" is niet beperkt tot staatsburgerschap of het ontbreken daarvan, maar omvat onder meer ook het behoren tot een groep die wordt bepaald door zijn culturele, etnische of linguïstische identiteit, door een gemeenschappelijke geografische of politieke oorsprong of door verwantschap met de bevolking van een andere staat;*
- d) een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :
 - leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dmate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en
 - de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;*

- de groep, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft. Seksuele gerichtheid omvat geen handelingen die volgens het Belgische recht als strafbaar worden beschouwd. Er wordt terdege rekening gehouden met genderaspecten, waaronder genderidentiteit, wanneer moet worden vastgesteld of iemand tot een bepaalde sociale groep behoort of wanneer een kenmerk van een dergelijke groep wordt geïdentificeerd;

e) het begrip "politieke overtuiging" houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden.

§ 5.

Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven."

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2.

Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam.

Vooreerst zet verzoeker zijn vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet uiteen.

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren".

Verzoeker stipt aan dat hij tot een risicogroep behoort. Hij verklaart dat hij de taliban vreest bij een terugkeer naar Afghanistan omdat zijn vader heeft gewerkt voor de voormalige Afghaanse overheid en omdat de taliban zijn vader vermoord hebben en zijn familie bedreigen. Vervolgens gaat hij in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing stipt de commissaris-generaal aan:

- Dat verzoeker zich voordeed als minderjarige, terwijl hij meerderjarig blijkt te zijn. De commissaris-generaal stelt dat aangezien verzoeker intentioneel geprobeerd heeft de Belgische asielinstanties te misleiden dit afbreuk doet aan de algemene geloofwaardigheid van zijn relaas.
- Dat er geen geloof kan worden gehecht aan het beroep van zijn vader, zodat er ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtmotief.

Vooreerst gaat verzoeker in op het motief betreffende zijn leeftijd.

Verzoeker stelt de leeftijdstest die zijn minderjarigheid betwist in vraag. Hij stelt dat er ernstige problemen zijn met deze leeftijdsonderzoeken.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de Commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker wel degelijk misleidende informatie heeft gegeven aangaande zowel zijn identiteit, als zijn leeftijd. Voor zijn verzoek om internationale bescherming in België werd verzoeker reeds geregistreerd in Roemenië en in Bulgarije. In Bulgarije gaf verzoeker een andere naam op SU. I. en verklaarde geboren te zijn op 15 april 2006. In Roemenië gaf hij nog een andere identiteit op nl. O.I. en verklaarde hij geboren te zijn op 4 juni 2006.

De opgegeven leeftijd is een essentieel element van zijn identiteit en dit betreft een kernelement voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming, waarbij dit in direct verband staat met zijn algehele geloofwaardigheid. Van een verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij hier waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt, quod non in casu.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij stelt dat de vaststellingen inzake het leeftijdsonderzoek allerminst bijdragen tot de algehele geloofwaardigheid.

Wat betreft de uiterst beperkte kennis over het beroep van zijn vader stelt verzoeker dat hij nog zeer jong is en dat hij zelfs niet geboren was toen zijn vader al politieagent was. Hij meent dat het dan ook evident is dat hij hier geen informatie over kan geven en bovendien wijst hij op het feit dat hij weinig geschoold is.

De commissaris-generaal stelt niet enkel vast dat verzoeker een uiterst beperkte kennis heeft omtrent het beroep van zijn vader als politieagent, maar dat verzoeker ook uiterst weinig kennis heeft aangaande zijn werk bij de grenspolitie waar hij volgens verzoekers verklaringen 14 jaar werkte en dit tot kort voor zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker kan dit niet verschonen door te stellen dat hij nog jong was toen zijn vader bij de politie werkte.

De commissaris-generaal motiveert uitgebreid omtrent de beperkte kennis van verzoeker.

De motieven zijn als volgt:

“Ten eerste, hebt u een uiterst beperkte kennis omtrent het beroep van uw vader, genaamd S. R. (...). U vertelt dat hij gedurende drie en een half jaar tot vier jaren werkzaam was bij de politie en daarna overstapte naar de grenspolitie, waar hij 13,5 tot 14 jaren werkte (CGVS, p.7). Uw kennis omtrent zijn periode bij de politie is uiterst beperkt. U weet niet hoe hij de functie kreeg, waar hij was gestationeerd, of hij gewond raakte (CGVS, p.7). U geeft toe dat u niets weet over zijn periode als politieagent, aangezien u niet geboren was (CGVS, p.7).

Gevraagd wanneer uw vader startte bij de grenspolitie, antwoordt u in het jaar 1387 (CGVS, p.8). U legt echter een certificaat voor waarbij uw vader een opleiding kreeg voor Border Police bij de National Police Training Center van 1383/9/1 tot 1383/11/22 (zie administratief dossier, groene map). Gevraagd naar de tegenstrijdigheid omtrent deze jaartallen, antwoordt u dat u zich zal vergist hebben en dat u dacht dat hij begon in de vierde maand van 1383 bij de grenspolitie. Dan verandert u uw antwoord: “Of toch niet. Hij werkte bij politie en in 1387 begon hij bij de grenspolitie. En dan in 1387 is hij van de politie naar grenspolitie gegaan. In begin 1387.” (CGVS, p.21) U kan met andere woorden niet het verschil tussen uw verklaring en de informatie op het certificaat verklaren, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen uitholt.

Verder stelt u dat uw vader in de vierde compagnie en achtste bataljon zat bij de grenspolitie (CGVS, p.7). Het militair boekje dat u voorlegt geeft echter aan dat uw vader in de tweede compagnie en vijfde bataljon zat (zie administratief dossier, groene map). Gevraagd naar deze discrepantie, antwoordt u dat de informatie in het boekje betrekking heeft op uw vaders periode bij de politie (CGVS, p.21). Uit de informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan kopieën werden toegevoegd aan het administratief dossier (zie administratief dossier, blauwe map, documenten 3 en 4), blijkt echter dat noch de Afghaanse politie noch de grenspolitie zijn opgedeeld in compagnies.

Gevraagd hoe u op de hoogte bent van zijn compagnie en bataljon, stelt u dat als hij soms in het dorp was, dat u het hem vroeg en hij vertelde het zelf (CGVS, p.8). Dit is frappant aangezien u later stelt dat uw vader niets over zijn werk vertelde, ook niet telefonisch (CGVS, p.12.) Verder is het ook opmerkelijk dat u zijn compagnie en bataljon kan specificeren, maar nooit verhalen of incidenten met betrekking tot zijn werk heeft gehoord (CGVS, p.9).

Voorts, beschrijft u zijn taken bij de grenspolitie als beschermer van de controlepost in het Pachieragam district in de provincie Nangarhar, wat wel erg vaag en algemeen genoemd kan worden (CGVS, p.7-8). Aangemoedigd om verhalen te vertellen over uw vaders tewerkstelling, komt u niet verder dan te vertellen over wanneer hij en zijn collega's vrijaf hadden en met de auto naar een natuurgebied gingen om te ontspannen, dansen en plezier te maken (CGVS, p.9). Dit heeft echter weinig met zijn werk en functie te maken. Gevraagd of uw vader ooit vertelde over gevechten die uitbraken bij de post, antwoordt u dat hij dergelijke zaken niet heeft verteld (CGVS, p.8). Later opnieuw gevraagd naar verhalen, stelt u dat de controlepost regelmatig werd aangevallen door de taliban, waarbij één of twee personen soms gewond raakten (CGVS, p.9). Geconfronteerd waarom u dit niet antwoordde op de eerdere vraag, stelt u dat u het niet zo begrepen had, maar dat er op de post wel gevochten werd (CGVS, p.9). Dit is weinig consistent, wat uw geloofwaardigheid niet ten goede komt. Verder, kan u ook geen incident of gevecht toelichten. U stelt enkel dat u hoorde dat er controleposten in Pachieragam werden aangevallen (CGVS, p.9). U hoorde het niet rechtsreeks van uw vader, aangezien hij het jullie niet wenste te vertellen en zo vermeed jullie gezinsleden angstig te maken (CGVS, p.9). Dit klaart echter niet uit om welke reden u niet meer zou weten over dergelijke incidenten. Indien uw vader daadwerkelijk werkzaam was in een controlepost die regelmatig werd aangevallen, kan verwacht worden dat uw familie zich toch meer zou informeren over wat daar toen gebeurde, al dan niet bij uw vader zelf. Dat uw vader dit u niet vertelde om jullie niet angstig te maken (zie boven), kan hiervoor geen uitklaring zijn, gezien jullie ook zonder dat hij dit zelf vertelde, op de hoogte kwamen van deze incidenten.

Ook uw verklaringen over hoe de dorpingen wisten dat uw vader bij de grenspolitie werkte en over op welke manier u reageerde toen u naar zijn werk gevraagd werd, kunnen niet overtuigen. Zo weet u bijvoorbeeld niet sinds wanneer de dorpingen hiervan op de hoogte waren (CGVS, p. 10). Ook uw verklaringen over hoe dit bekend raakte in het dorp, blijven bijzonder vaag en summier. Hierover geraakt u immers niet verder dan te stellen dat er ook andere mensen waren die in Kaga werkten en dat men dit via hen te weten kwam (CGVS, p. 10). U werd ooit aangesproken door een dorping die vroeg wat uw vader deed en waar. U verzon spontaan een verhaal dat hij op de bazaar van Kaga, ook wel Khogyani genoemd, telefoons kocht en verkocht, aangezien u op de hoogte was van de problemen die mensen van de overheid zouden krijgen omwille van hun beroep (CGVS, p.10-12). U keerde hierna huiswaarts en vertelde het tegen uw moeder en broers en zussen (CGVS, p.10-12). Het is weinig aannemelijk en treffend dat u dit deed op eigen initiatief en dat uw ouders u niet hebben gevraagd om te zwijgen over zijn beroep (CGVS, p.12)."

Door enkel te stellen dat hij weinig geschoold is weerlegt verzoeker deze concrete vaststellingen niet. Het volstaat niet om louter te wijzen op het feit dat verzoeker weinig geletterd is, zonder tevens in concreto aan te geven op welke wijze de commissaris-generaal in gebreke zou zijn gebleven hiermee rekening te houden en wat de concrete invloed hiervan is op zijn vermogen om te kunnen vertellen over de gebeurtenissen die hebben geleid tot zijn vlucht uit Afghanistan. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er van verzoeker kennis of elementen werden verwacht, die het begrip van iemand die weinig geletterd is, te boven gaan of een hogere scholing behoeven. Het betroffen immers vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de scholingsgraad. De commissaris-generaal stelt op goede gronden vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban.

Wat betreft de rekrutering door de taliban stelt verzoeker dat meestal op collectief niveau gebeurt, bv. via connecties en propaganda in madrassa's. Hij verwijst naar de informatie die de commissaris-generaal hanteert en stelt dat het meestal de stamouderen en de commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Hij stelt dat uit de informatie blijkt dat er ook vaak een overeenkomst bestaat tussen de taliban en het dorp. Er wordt vaak beroep gedaan op clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Zo ook in zijn geval. Eerst was er een algemene oproeping in het dorp via de imam. Zo werd via de imam algemeen gesteld dat overheidswerkers dienden te stoppen met hun beroep en pas nadien werden deze overheidswerkers persoonlijk aangesproken door de imam.

Verzoeker lijkt bewust het een en ander te verwarren. De informatie die hij citeert blijkt vooreerst niet uit de bestreden beslissing. Bovendien is in heel zijn vervolgingsrelaas dat hij naar voren bracht op het CGVS geen sprake van gedwongen rekrutering. De informatie waarnaar hij verwijst heeft enkel betrekking op de gedwongen rekrutering door de taliban. Verzoeker heeft het eerst over de wijze waarop de taliban voor dat ze

het hele land innamen overgingen tot gedwongen rekruteringen en daarna probeert hij zijn verklaringen die niets te maken hebben met gedwongen rekrutering te koppelen aan deze werkwijze. Verzoeker weet hiermee niet te overtuigen. Hoe dan ook, aangezien verzoeker het determinerend motief niet kan weerleggen, met name dat er geen geloof wordt gehecht aan de werkzaamheden van zijn vader, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die zouden voortvloeien uit het uitoefenen van dit beroep.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn motivering.

Verzoeker tracht nog meer verklaringen te geven voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Zo stelt hij dat het geheugen kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verschillende geheugeneffecten. Verder stelt hij dat uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal. Dit geldt ook wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk plaats heeft gevonden. Volgens verzoeker is inconsistentie niet per se een teken van ongelofwaardigheid.

Verzoeker overtuigt niet. Dit theoretisch en algemeen betoog omtrent de werking van het geheugen alsook het lange tijdsverloop verschoont immers niet het feit dat hij tegenstrijdige en uitermate vage verklaringen aflegde over elementen die essentieel zijn in zijn vluchtrelaas en de kern uitmaken van zijn vrees. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is om coherente, aannemelijke en duidelijke verklaringen af te leggen omtrent de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen reeds enige tijd geleden plaatsgevonden. De vastgestelde tegenstrijdigheid en de vaagheden betreffende de timing hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas en betreffen bepalende ervaringen in het leven van verzoeker waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen alsook in staat is deze meer concreet te duiden in de tijd. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt niet dat hij geheugenproblemen kent en dat deze hem zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker was tijdens het persoonlijk onderhoud immers in staat om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Hij brengt evenmin een medisch attest noch enig ander begin van bewijs bij dat aantoonde dat hij daadwerkelijk moeilijkheden zou kennen om zich bepaalde feiten op consistente wijze te herinneren.

Verzoeker kan evenmin volstaan met het algemene betoog dat *“uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal”, dat “deze inconsistentie is niet per se een teken van ongelofwaardigheid is”* en dat *“een persoon zijn geheugen, en dus ook zijn verhaal, kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten”*, om de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing te verklaren. Opnieuw dient erop te worden gewezen dat de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties en onaannemelijkheden betrekking hebben op essentiële elementen van het asielrelaas en rechtstreeks verband houden met zijn beweerde vrees voor de taliban. De vaststelling dat verzoeker er niet in slaagt desbetreffend consistente en aannemelijke verklaringen af te leggen, is dan ook wel degelijk van die aard dat afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van het door hem voorgehouden asielrelaas. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker het aangehaalde onderzoek niet bij zijn verzoekschrift voegt, noch een consulteerbare weblink hiervan voegt. De Raad kan dan ook geen kennis nemen van de inhoud van dit onderzoek.

Wat betreft de door hem aangebracht documenten benadrukt verzoeker dat er bij het beoordelen van de geloofwaardigheid, rekening dient te worden gehouden met alle beschikbare bewijzen. Dit betekent volgens hem dat ook met het schriftelijk bewijsstuk rekening dient te worden gehouden voordat er een beslissing wordt genomen over de geloofwaardigheid. Rechtbanken mogen volgens verzoeker een schriftelijk bewijsstuk niet negeren vanwege een gebrek aan geloofwaardigheid.

De Raad wijst erop dat uiterste omzichtigheid geboden is bij het toekennen van bewijswaarde aan Afghaanse documenten. Dit vindt steun in objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten – zowel deze die van de overheid uitgaan als deze die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat – kunnen en worden nagemaakt (Landeninformatie: CEDOCA, COI Focus, AFGHANISTAN. Corruptie en documentenfraude, 14 januari 2021 (update)).

Voorts stelt de Raad, samen met het CGVS, vast dat de taskara's van verzoeker en zijn vader, de foto's van zijn vader en zijn familie en de brief omtrent de erfenis van zijn vader enkel een indicatie inhouden van de identiteit, van zijn herkomst en van zijn familiebanden. Er wordt aangestipt dat deze elementen niet worden betwist. Tevens wordt benadrukt dat de voorgehouden problemen niet kunnen worden afgeleid uit deze documenten. Deze bewijsstukken worden dus niet genegeerd door een gebrek aan geloofwaardigheid, doch wordt hieromtrent niet gesteld dat de elementen die ze aantonen niet betwist worden. Ze kunnen echter niet dienen ter staving van de feiten en vrees die verzoeker aanvoert daar ze geen betrekking hebben op de kern van de door verzoeker aangevoerde vervolgingsfeiten en vrees.

Betreffende de certificaten van zijn vader, de badge, de bankkaarten en het militair boekje wordt echter gesteld dat deze de geloofwaardigheid van de verklaringen inzake het beroep van zijn vader niet kunnen herstellen. Er wordt enerzijds aangestipt dat de authenticiteit van deze documenten niet kan worden nagegaan en anderzijds wordt gesteld dat uit deze documenten niets kan afgeleid worden aangaande de voorgehouden problemen die zijn vader zou gehad hebben in verband met zijn job.

Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om de relevante elementen van het vluchtrelaas van verzoeker geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. Uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de documenten tevens aan een feitelijke, concrete beoordeling zijn onderworpen en niet zonder meer als vervalst worden afgedaan.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker de uitgebreide overwegingen van de bestreden beslissing in verband met de door hem voorgelegde documenten voor het overige geheel ongemoeid laat, zodat deze overwegingen, die door de Raad terecht en pertinent worden bevonden, onverminderd overeind blijven.

De documenten die verzoeker neerlegde ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen aldus de gemaakte appreciatie omtrent de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker niet ombuigen.

Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij ingeroepen vervolgingsfeiten en geopperde vrees voor de taliban.

Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wordt gewezen op wat volgt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico

op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, punten 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, punten 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., punten 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, punt 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van

financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupatie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, punt 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet

worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit and run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van Improvised Explosive Devices (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling van het aantal intern ontheemden. Na de machtsvername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de Country Guidance Afghanistan van januari 2023.

Verzoeker zet in zijn verzoekschrift als dusdanig, geen concrete persoonlijke omstandigheden uiteen die, volgens hem, het risico om slachtoffer van willekeurig geweld te worden verhogen. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van verzoeker in te vullen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het CGVS. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / II en RvV X / II worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X

Artikel 3

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU